

Ἦρες ὄρες δὲν καταλαβαίνω γρὺ ἀπὸ τὰ λόγια του Χίος. Τὸν ρώτησε μάθημα ὁ δάσκαλος καὶ δὲν ἤξερε γρὺ Ζάκ. (Μαχαιράδ.) || Φρ. Γρὺ δὲ γατέχει (δὲν γνωρίζει τίποτε) Κρήτ. Γρὺ δὲν σκαμπάζει (ταυτόσημ. μετὴν προηγούμε.) Μακεδ. (Δρυμ.) || Ποίημ.

Κανένας γρὺ δὲν ἐκατάλαβε
μὰ μὴ πρὸς βάρος, λέει, γιατί ὡς κ' ἐγὼ
λίγο καταλαβαίνω ὄντες μιῶ

Α. Λασκαράτ., Στιχομυθ., 28.

γρουλλάδος ὁ, ἀμάρτ. γρουλ-λ^d αὐς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾱ δ ο ς, διὰ τὴν ὀπ. βλ. -ᾱ τ ο ς.

Γρὺ λ λ ο μ ᾱ τ η ς 1, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γρουλλάκι τό, ἀμάρτ. γρουλ-λάτσι Κῶς Τῆλ. βρουλ-λάτσι Νίσυρ. γουρλάτσι Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ᾱ κ ι.

1) Τὸ χοιρίδιον Κῶς Νίσυρ. Τῆλ. : Ἐγέν-νησεν ἡ γρουλλά μας κ' ἤκαμεν βένδε γρουλ-λάτσια Κῶς. Συνών. γο-ρο-ρο-ν-ό-πο-υ-λ-ο, γο-ρο-υ-τ-σε-λ-ᾱ-κ-ι. 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου, ἡ χοιρίνη τῶν ἀρχαίων Λέρ. Συνών. γο-ρο-ρο-ν-ᾱ-κ-ι 4, γο-ρο-ρο-ν-ί-τ-σα, 3 γο-ρο-υ-τ-σέ-λ-α 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρουλλάκης Ἡπ. (Ζα-γύρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Νάξ. Πάτμ. Στερελλ. (Μαρκόπ.)

γρουλλακιάζω ἀμάρτ. γουρλατσάζου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γρὺ λ λ α κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾱ ζ ω.

Ἐκπλήττω, ἐκφοβίζω : Γουρλατσάζου τ'ς ὀρνιθις.

γρουλλάκισμα τό, ἀμάρτ. γουρλάτσασμα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. γρὺ λ λ α κ ι ᾱ ζ ω.

Ἐκπληξίς, ἐκφοβισμός.

γρουλλακίδα ἡ, ἀμάρτ. γρουλ-λατσία Κῶς

Ἐκ τοῦ ὑποκορ. γρὺ λ λ ᾱ κ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δ α.

Ὁ μέχρις ἡλικίας δύο ἐτῶν θῆλυς χοῖρος : Ἐγαστρώθην ἡ γρουλ-λατσία μας. Ἄ μουνονχίσωμεν δὴν γρουλ-λατσία νὰ τήθ θρέψουμε. Συνών. γο-ρο-ρο-ν-ο-π-ο-ύ-λ-α, γο-ρο-ρο-ύ-ν-α, γρὺ λ λ α κ ι ν α, μ-πο-ύ-ζ-α, μ-πο-υ-ζ-ο-π-ο-ύ-λ-α, σ-κ-ρ-ο-φ-α-κ-ί-δ-α.

γρουλλακίνα ἡ, ἀμάρτ. γρουλ-λατσίνα Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ᾱ κ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ν α.

Γρὺ λ λ α κ ι δ α, τὸ ὀπ. βλ. : Αἰνιγμ.

Γρουλ-λατσίνα ἡ γαστρωμένη | φαμιλιά τῆμ περιμένει (ἡ πλήρης φαγητοῦ χύτρα). Συνών. σ-κ-ρ-ο-φ-α-κ-ί-ν-α.

γρουλλάπαρος ὁ, ἀμάρτ. γουλάπ-παρος Κύπρ. Θηλ. γρουλαπ-πάρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρὺ λ λ η ς καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ π πα ρ ο ς, τὸ ὀπ. βλ. εἰς λ. ἱ π πα ρ ο ς.

Ὁ ἔχων ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ὁ ἵππος, ὅταν κοι-μᾶται, ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὺς.

γρουλλάπιδο τό, ἀμάρτ. γουρλλάπ'δου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρὺ λ λ η ς παρὰ τὸ ὀπ., καὶ τὸ τύπ. γ ο ὕ ρ-λ η ς, καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ π ῖ δ ι.

Τὸ ἄωρον καὶ στυφὸν ἀπίδιον ποὺ δὲν καταπίνεται εὐκό-λως, δημιουργοῦν συχνὰ αἰσθησιν πνιγμοῦ.

γρουλλάς ἐπιθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς.

Γρὺ λ λ ο μ ᾱ τ η ς, τὸ ὀπ. βλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

γρουλλαφιιάζω ἀμάρτ. γουρλαφθιάζω Μῆλ.

Ἐκ συμφυρμού τῶν ρ. γρὺ λ λ ὶ ὠ ν ω καὶ ἀ φ τ ι ᾱ ζ ω.

1) Τείνω τὸ οὖς, διὰ ν' ἀκούσω καλῶς. Συνών. ἀ φ τ ι ᾱ-ζ ω 1, τ ρ ο υ λ α φ τ ι ᾱ ζ ω, τ σ ο υ λ α φ τ ι ᾱ ζ ω. 2) Ὁρ-θώνω τὰ ὄτα, ἐπὶ ὄνου. Συνών. ἀ φ τ ι ᾱ ζ ω 2.

γρούλλης ἐπιθ. Ἀντίπαρ. Ἰκαρ. Κρήτ. γρούλ-λης Κύπρ. Σῦρ. γρούλ-λ^d η ς Ρόδ. γρούλτης Ἀστυπ. γρούλ'ς Πάρ. (Λεῦκ.) γλύρης Μῆλ. γκούρλας Ἡπ. (Βαβούρ. Τσαμντ.) γούρλης Σάμ. Θηλ. γρουλλοῦ Κρήτ. γρουλ-λοῦ Ρόδ. γούρλα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς.

1) Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ πρὸς τὰ ἔξω νεύοντας ὀφθαλμούς, ὁ ἐξώφθαλμος ἐνθ' ἄν. : Εἶντα γρούλ-λης ἐν ὁ μισταρκός σου! Κύπρ. Ὁ Μανόλης εἶναι γρούλτης Ἀστυπ. Αὐτονοῦ τοῦ γλύρη φοβάται κανεῖς νὰ βλέπη τσι ματάρες δου Μῆλ. Περάσανε οἱ χειλοῦδες, οἱ γρουλλοῦδες, οἱ κακὲς μελαναχεῖ-λες (ἐξ ἐπιδ.) Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Ἀπὸ παῆ καὶ 'ς τὴν θυροῦ | θεωρῶ τὴ θειά μου τὴ γρουλλοῦ καὶ σεῖ τὰ κολαράκια τζη | καὶ μαζώνει τὰ ψειράκια τζη ('ς τὴ θυροῦ = εἰς τὴν Πυργοῦ, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Μα-λεβιζίου· ἡ κρησάρα μετὴν ὁποῖαν κρησαρίζουν τὸ ἄλευρον) αὐτόθ. 2) Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λημῶντας Κύπρ. 2) Συνθη-ματ., ἐξυπνος, ἀ ν ο ι χ τ ο μ ᾱ τ η ς Ἡπ. (Βαβούρ. Τσαμντ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς ἐπών. Λέρ.

γρουλλί τό, ἐνιαχ. γρουλ-λί Λέρ. Τῆλ. γρουλ-λί Κά-λυμν. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κῶς Χάλκ. γρουλ-λ^d ι Ρόδ. βρουλ-λί Νίσυρ. Χάλκ. βρουλ-λ^d ι Ρόδ. γουρλί Νίσυρ. γουρλ-λί Κάλυμν. Πληθ. γρουλ-λία Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς ὡς ὑποκορ.

Ὁ μικρὸς χοῖρος, τὸ χοιρίδιον ἐνθ' ἄν. : Ἡ σκρόφα μας ἤκαμεν δώδεκα γρουλ-λιά Κῶς Ἐχω ἓνα γρουλ-λί μου-νουχάρι αὐτόθ. Τὸ ἄσπρο τὸ γρουλ-λί ἤφ'κα το Πασκά-τικο (= γιὰ τὰ Χριστούγεννα) αὐτόθ. Τὴν ἀρχιχρον-νιάμ-βου καζ-ζανεύγου, τρῶν δὲ βρουλ-λιά (ἀρχιχρον-νιά = ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου· καζ-ζανεύγου = καζα-νεύουν, κάμνουν ἀπόσταξιν οὔζου) Νίσυρ. || Φρ. Κάν-νω γρουλ-λιά (ροχαλίζω) Κάλυμν. Ὑρίζει σὰν τὸ β βρουλ-λί (γυρίζει σὰν τρελλός) Χάλκ. || Παροιμ.

Τοῦ γουρλ-λιού τὸ 'νι κι ἂν κόψης, πάλι νὰ μονίξ-ζη θέλει

(καὶ ἂν κόψης τὸ ὄνι τοῦ χοίρου, δηλ. τὸ ρύγχος, πάλιν θὰ σκάπτῃ· αἱ κακαὶ ἔξεις δυσκόλως ἀποβάλλονται) Κάλυμν. || Ἀσμ.

Δὲν σὲ καταχρειάζομαι γλαστοὶ μέσ' 'ς τὴν αὐλή μου, γιὰ νὰ μαλάσσω πίτερα, νὰ τρώῃ τὸ γρουλ-λί μου Καρ. (Ἀλικαρνασσ.)

Τοῦ παπποῦ μου τὸ σπιτάκι | ποὺ 'έν ἔχει φρουκαλάκι, νὰ ποσύρη τὴν αὐλήν του, | νὰ ταῖσῃ τὸ γρουλ-λίν του Τῆλ.

Νά γίνης χοῖρος γῆ γρουλ-λί, νά σοῦ φωνάζουν οὔτσι καί νά κυλείς' οὐλ-λημερίς σέ λασπωμένο β-βούτσι Κῶς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρυλλί καὶ ὡς τοπων. Χίος.

γρυλλιά ἡ, Α. Κρήτ. γρυλλέ Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ὕ λ λ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

1) Τὸ ἄγριον ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐνθ' ἄν.: Παίζει πότε - πότε κατὶ γρυλλές, πὺν τονέ φοβᾶσαι, γιατί θαρρεῖς πὺς ἔχει τὰ μάθια τοῦ Κένκλωπα Δ. Κρήτ. (Μαλάκ.) 2) Τὸ ἄγριον βλέμμα, ἡ ἄγρια ματιά Α. Κρήτ.: Μοῦ ρίχτει μιὰ γρυλλιά Α. Κρήτ. "Οὐδὲ μιλῶ καὶ μοῦ παίζει ἡ μάνα μου τῇ γρυλλέ μὲ τσ' ἀμάτες τση, ἀποὺ τὸ φόβο μου δὲ βγάνω μιλιὰ Δ. Κρήτ. "Επαιξέ μου δυὸ - τρεῖς γρυλλές ἀποὺ 'τονε, θαρρεῖς, ἀποὺ τὰ μάθια θεριοῦ αὐτόθ.

γρυλλιάζω (I) ἀμάρτ. γρυλλιάζ-ζω Σύμ. γρυλλιάτίζω Σύμ. γρυλλιάζον Ἡπ. (Πάπιγκ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Τῆν. γκουρλιάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) γκουρλιάζον Ἡπ. — Λεξ. Ἡπίτ. ἀγρυλλιάζον Τῆν. γκουρλιάζον Θεσσ. (Κρυόβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ὕ λ λ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ζ ω.

1) Ἀνοίγω ὑπερβολικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς Σύμ. Τῆν. Συνών. γ ρ υ λ λ ί ζ ω 1, γ ρ υ λ λ ὶ ω Α1. 2) Ἐξαγριῶμαι Τῆν. 3) Ἀποπνίγω τινὰ διὰ τῶν χειρῶν ἢ διὰ τῆς ἀγχόνης Ἡπ. — Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. γ ρ υ λ λ ὶ ω Β2. β) Φονεύω Ἡπ. (Πάπιγκ.): Τὸν γρούλμασαν κὶ τὸν ἄφ'σαν 'ς τοῦ δρόμου. 4) Πάσχω ἐκ λαρυγγίτιδος ἢ ἄλλης παρομοίας ἀσθενείας προκαλούσης βῆχα Θεσσ. (Κρυόβρ.) 5) Ἐπὶ αἰγῶν, κοιμῶμαι Θράκ. (Μυριόφ.)

γρυλλιάζω (II) ἀμάρτ. γκουρλιάζον Θεσσ. (Κρυόβρ.) Μακεδ. (Γαλατ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ὕ λ λ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ζ ω.

Γ ρ υ λ λ ί ζ ω (II), τὸ ὅπ. βλ.: Μουνούχ'σαν τοῦ γουρούν' τοῦ σιρν' κὶ γκουρλιάζιν τοῦ καημένου Γαλατ. Νά δώσουμι τοῦ γ'ρουν' νά φάη, νά σταματήσ' νά γκουρλιάζ' Κρυόβρ. || Ἄσμ.

Ἡ παπᾶς ἀπ' τοῦ Λυκούδ' | κυνηγοῦσι ἓνα γκουτζοῦν' τοῦ γκουτζοῦν' γκούρλιαζι | κ' ἡ παπᾶς τοῦ οὐρλιαζι (γκουτζοῦν' = γουρούνι) Θεσσ. (Κρυόβρ.)

γρυλλιάς ἐπιθ. ἀμάρτ. γρυλλές Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ὕ λ λ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ς.

Ἡ ἀνοίγων πολὺ τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

γρούλλιασμα (I) τό, Ἡπ. (Πάπιγκ.) γκούρλιασμα Ἡπ. γκούρλιασμα Μακεδ. (Κολινδρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ι ά ζ ω (I)

1) Ὑπερβολικὸν ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Ἡπίτ. 2) Βράγχος, βράχνιασμα Μακεδ. (Κολινδρ.) 3) Φόνος δι' ἀποπνιγμοῦ ἢ στραγγαλισμοῦ Ἡπ.

γρούλλιασμα (II) τό, ἐνιαχ. γκούρλιασμα Θεσσ. (Κρυόβρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ι ά ζ ω (II).

Γ ρ ὕ λ λ ι σ μ α (II) τὸ ὅπ. βλ.: Καλὰ πὺν ἔχουμι τ'ρόγαλον κὶ δίνουμι τοῦ γρουν', γιατί ἀλλιῶς θὰ μᾶς ἔβγαζι ὀξον μὶ τὰ γκουρλιάσματα Θεσσ. (Κρυόβρ.)

γρυλλίζω (I) Κρήτ. (Ἀποκόρ. Σφακ.) Νάξ. (Ἀπόρανθ.) Πάρ. Σίφν. Σύρ. γρουλ-λίντζω Σίφν. γκουρλίζω Ἐρεικ. Παξ. γκουρλίζω Πελοπν. (Τσιτάλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ὕ λ λ η ς.

1) Ἀνοίγω ὑπερβολικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ὀργῆς, φόβου ἢ ἐκπλήξεως Ἐρεικ. Κρήτ. (Ἀποκόρ. Σφακ.) Νάξ. (Ἀπόρανθ.) Πάρ. Σίφν. Σύρ.: Εἶδα γρυλλίζεις ἐτσά καὶ μὲ θαρρεῖς; Ἀποκόρ. Ἐγκρύλλισε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ κακό του Ἐρεικ. Χωρὶς τίποτα γρυλλίζει τὰ μάθια του καὶ μὲ κόβγει τὸ αἷμα νά τὸν ἀξανάω Ἀπόρανθ. Ἐγκρύλλισε τὰ μάθια δὸν κ' ἦτονε φόβος καὶ τρόμος αὐτόθ. Τί γρυλλίζεις, δὲ σ' ἀρέσει ἡ κονβέδα πὺν 'πα; Πάρ. Σύρ. Συνών. γ ρ υ λ λ ὶ ω Α1.

2) Περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἡλίθιος, βλέπω βλακωδῶς Παξ.: Γρυλλίζει τὰ μάτια του καὶ φέρνει τσι κόρες 'ς τίς ἄκρες. 3) Ἀποπνίγω, φονεύω, ἐξοντώνω Πελοπν. (Τσιτάλ.)

β) Κατεδαφίζω Πελοπν. (Τσιτάλ.) Πρέπει νά γκουρλίσουμε τὸ παλιόσπιτο αὐτόθ. || Παροιμ.:

Ἡ ὁμόνοια φκειάχει σπῖτι κ' ἡ διχόνοια τὸ γκουρλίζει

γρυλλίζω (II) Κρήτ. (Κίσ.) Πόντ. (Ἱμερ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) — Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. Θεσσαλ. 41 — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γρουλίζω Κεφαλλ. γρουλίζον Σάμ. γουρλίζω Ἡπ. (Ἰωάνν.) Πελοπν. (Ἀνώγ. Δαιμον. Μανιάκ. Πιάν. Παλαιοχ.) γουρλίζον Δαρδαν. Εὔβ. (Γραμπ.) Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Θεσσ. (Βαμβακ.) Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. γουρλίζουρ ἐν Τσακων. γκουρλίζω Πελοπν. (Βλαχοκερ. Γορτυν. Κυνουρ. Σουδεν. — Π. Γενναδ., Γεωργ. γλωσσ. 13 — Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ. γκουρλίζον Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Στρόπον. Ψαχν.) Ἡπ. Θεσσ. (Γερακάρ. Μελιβ. Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Ἀρκοχώρ. Βόιον Βρία Γρεβεν. Δεσκάτ. Μοσχοπόταμ. Ρυάκ. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Λεπεν. Φθιώτ. Φωκ.) σγκουρλίζον Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον Δαμασκ. Πεντάλοφ.) γουρ-ρίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) γκουρλάον Πελοπν. (Σχορτσιν.)

Τὸ ἀρχ. ρ. γ ρ υ λ λ ί ζ ω.

1) Ἐκβάλλω γρυλλισμόν, φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ χοίρου κυρίως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν τοῦ κυνός, λύκου ἢ λέοντος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Πραστ.): Γουρλίζ' τὸ γουρούν' Μακεδ. (Βόιον) Τί γκουρλίζ' τοῦ γ'ρουν'; Θεσσ. "Ὅταν σκάβ' τοῦ γουρούν', γουρλίζ' Θεσσ. (Βαμβακ.) Τὸ γουρούνι πεινάει κὶ οὐλο γκουρλίζει Πελοπν. (Βλαχοκερασ.) Δῶσ' 'ς τοῦ γ'ρουν' τὰ πλύματα, γιατί γκουρλίζ' Μακεδ. (Βρία) Μᾶς πῆρι τ' ἀφτιά τοῦ γ'ρουν' σγκουρλίζοντας Μακεδ. (Πεντάλοφ.) "Ἀμα βουρίσουν, σγκουρλίζουν κὶ χαλνοῦν τοῦ κουμάσ' (βουρίσουν = τρέζουν ὀρμητικῶς, ἐνν. τὰ γουρούνια) Μακεδ. (Δαμασκ.) "Ἀμα γκουρλίζ'νι τὰ γ'ρούνια, θ' ἀλλάξ' οὐ κηρὸς Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) "Ἀμα θὰ γίν' σεισμός, τὰ σκυλλιά γουρλίζ'νε Δαρδαν. Μὲ τ' μουντσόνα γκουρλίζ' τοῦ γ'ρουν' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσ' ἔσ' ἔχον ἐκιοῦ τσ' ἔσ' γουρλίζον; (τί ἔχεις ἐσὺ καὶ γρυλλίζεις;) Πραστ. "Ὁ σκύλλον ἐρχίνεσεν νά γρυλλίζη, θ' ἀρπάη σε Χαλδ. Τὸ λιοντάρ' γουρλίσ'κε τρεῖς φορὲς καὶ μαζωχτήκανε χιλιάδες λιοντάρια (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Αἰν.) || Παροιμ. Τὸν γ'ρουν' ποντὲ δὲ βιλάζ', πάντα γρουλίζ' (ἡ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται) Σάμ. Συνών. γ ρ ο ὕ ζ ω, σ κ ο ὕ ζ ω. β) Κρώζω, ἰδίᾳ ἐπὶ περιστέρων Ἡπ. Κεφαλλ.: Τὸ περιστέρι γρουλίζει Κεφαλλ. γ) Φλυαρῶ Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Γουργουρίζω, παράγω εἰδικὸν ἦχον, βορβορυγμόν, ἐπὶ τῶν ἐντέρων Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Ψαχν.) Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Κυνουρ. Μανιάκ. Οἰν.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Τσακων. (Πραστ.) — Λεξ. Δημητρ.: Θὰ κρύουσιν, γκουρλίζ'νι

